

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI



SLOVO OTCE TOMÁŠE

Letošní doba postní bude poznamenána rozhodnutím papeže Benedikta XVI.

FARNÍ KARNEVALOVÝ REJ

Už je tomu tak, že i do třešťské farnosti zavítal premiérově „pan karneval“.



3. 3. 2013 / Č. 83

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

autoři dalších příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)
Jana Duchanová (JaD)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 modlitba za nového papeže / situace
5 vysvobození
6 příprava na dobrou svátost smíření
7 nebojte se / abc kruciáty lásky
8 výročí příchodu Cyrila a Metoděje se blíží
9 kázání ke Slavnosti sv. Josefa / modlitba po mši sv.
10 televize je můj pastýř / neúnavný čas / ranní modlitba
11 procházka časem
12 fíkovník, věž v Siloe a osud
13 ze života farnosti
16 svátek a kostel Stolce sv. Petra
18 kdo vlastně volby vyhrál?
19 všichni žijeme z darů
22 toho neznáme
23 nepochopitelná Boží logika / ranní modlitba / večerní modlitba
24 farní karnevalový rej
26 diář otce Tomáše / modlitba k Paní všech národů
28 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 19. května 2013!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Letošní doba postní bude poznamenána rozhodnutím papeže Benedikta XVI. rezignovat z pozice úřadu Petra nástupce kvůli svému zdraví a věku. Jistě všichni křesťané, ba i celý svět, jsme byli z této zprávy velmi překvapeni. Obdivuji jeho odvahu udělat tento neobvyklý krok, ale chápu ho, když už neměl sílu, že se k tomu rozhodl. Přesto jsem mu vděčný za to, co pro církev udělal během 8 let, za jeho pěkné myšlenky, které nás mohou vést k hlubšímu životu. Podle zprávy Vatikánu budeme mít nového papeže do Velikonoc, to je výzva ze už nyní modlit za volbu nového papeže.

Když se podívám do kostelů, tak si říkám, kolik nás, křesťanů, tu asi bude za 20 let. Pohřbů podle statistik za rok je dvakrát více než křtů. Průměrný věk věřících, kteří chodí do kostela, troufám si říct, je asi 58 let. Nechci být pesimista, ale chci předejít abnormálnímu úbytku nás věřících. Jedna z příčin je asi v tom, že se málo modlíme. Modlitba a opravdový křesťanský život je předpokladem dobrého rybolovu lidí a je svědectvím pro druhé. Už delší dobu přemýšlím nad tím, jestli by ve farnosti nebylo od věci se modlit tzv. živý růženec, který bychom obětovali na určité aktuální úmysly, ať už ve farnosti, v církvi či ve společnosti. Je potřeba, aby se přidalo ke mně 19 ochotných lidí, kteří by se zapojili do živého růžence. Spočívá to v tom, že každý z nás se bude modlit denně měsíc určitý desátek růžence, který si po měsíci vyměníme. Myslím si, že je to velmi praktické, protože modlitba desátku nám zabere pouze 4 minuty a člověk se ho může klidně pomodlit, když jede autobusem, čeká u lékaře, a nebo jde do práce. A tak spolu s ostatními se pomodlí vlastně celý růženec. Společná modlitba má velkou sílu. Jednou za tři měsíce by se třeba mohla sejít celá skupina na faře spolu s knězem. Zájemci, kteří se budete chtít do živého růžence zapojit, se můžete hlásit u mě.

Za necelý měsíc budeme slavit Velikonoce, letos připadají na poslední víkend v březnu. Obřady na Bílou sobotu v Třešti začaly vloni dříve oproti minulým letům, byla vidět větší účast věřících, zvláště mladších, i dětí. Protože se to osvěd-

čilo, rozhodl jsem se letos začínat také ve 20 hodin, aby se nás mohlo skutečně co nejvíce účastnit na největší liturgii v roce. Po skončení velikonoční vigilie bude pro všechny v konírně připraveno pochoštění - agape.

Začátkem března plánujeme opět jít s pastorační asistentkou Zuzkou Novákovou povídat do základních škol o Velikonocích. Ze strany učitelů a žáků je zájem o tyto besedy. Mladší generace totiž vůbec nezná a netuší, co si křesťané o Velikonocích připomínají. Jsem rád, že jim můžeme nabídnout tento program a seznámit je s tím, co slavíme, jaké jsou tradice apod.

Protože letos budeme mít významné výročí 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu, tak katechetické centrum Biskupství brněnského připravilo vědomostní soutěž pro děti a mládež ze základních škol od 3. do 9. třídy podobně, jak to bylo v Roce sv. Pavla. Bude to



místo tradiční postní soutěže. Soutěž je rozdělena na tři věkové kategorie a má tři kola (kolo farní domácí, kolo farní společné, kolo děkanátní). Cílem projektu je seznámit děti s životem a odkazem soluňských bratří, připomenout základy naší víry, kultury a vzdělanosti. Soutěž se nezaměřuje pouze na vědomosti, ale pomáhá také rozvíjet spolupráci, kreativitu a spolupodpovědnost. Proto 2. a 3. kolo obsahuje vedle vědomostního testu i tématicky zaměřené hry. V 1. kole dostanou soutěžící archy s otázkami domů, které donesou zpět na

faru k vyhodnocení do určitého data. Informace a správné odpovědi mohou děti zjišťovat různým způsobem (hledat na internetu, v knihách, ptát se dospělých).

Na závěr Vám chci popřát pozeňnané prožití doby postní a Velikonoc.

otec Tomáš

MODLITBA ZA NOVÉHO PAPEŽE

Bože, věčný pastýři, ty sám ustavičně řídíš a chráníš svou církev; vyslyš naše prosby a dej, ať se naším novým papežem stane ten, kdo se ti líbí svatostí života a bude se o tvůj lid starat s apoštolskou horlivostí a láskou. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista našeho Pána, neboť on v jednotě s Duchem svatým žije a kraluje po všechny věky věků.

Amen



SITUACE

Jsou situace, kdy čekáme třeba ve frontě na poště nebo v bance a litujeme, že nám utíká čas, který se už nikdy nevrátí nebo který nám pak bude chybět v jiné situaci.

Jednou mě napadla bláznivá myšlenka: „Kdyby tak šlo ty minuty a čtvrthodiny zavařit, jako se zavařuje ovoce, nebo uchovat v mrazáku!“ Ale ono to nejde! Nemá-li takový čas být ztracený, je třeba ho využít, proměnit v něco věčného. A ta možnost existuje: Každý okamžik našeho života se dá zachránit tím, že se naplní láskou. Jsou to chvíle, kdy mohu za někoho poprosit v modlitbě, kdy

mohu mít čas pro Boha, kdy mu mohu zcela zdarma, a dokonce bez mobilu, poslat SMS s krátkým, ale upřímným „Díky!“ nebo „Prosím!“.

A to právě ve chvíli, kdy čekám na televizní zprávy a ručička se blíží ke dvanáctce. Každému okamžiku našeho života můžeme takto připojit „přidanou hodnotu“, aby nezůstal odpadovým materiálem.

*Mons. Jiří Mikulášek
Ke tvé chvále zpívám, Brno 2012*

VYSVOBOZENÍ

V jedné knížce jsem narazila na příběh, o který se chci s vámi podělit, protože se týká doby, kterou nyní prožíváme, a doby, která přijde po ní, tedy půst a Velikonoce.

Jeden kněz, který žil v krásném malém městečku, přišel jedno velikonoční nedělní ráno do kostela a nesl rezavou, zkrřivenou starou ptáčí klíčku, kterou položil na kazatelnu. Mnozí lidé nadzdvihli v údivu obočí, když kněz začal mluvit: „Včera jsem se procházel po městě a uviděl chlapce, který nesl tuto klíčku. Byli v ní tři malí divocí ptáčci, třesoucí se chladem a strachem. Zastavil jsem se a zeptal se: „Co to tam máš, synku?“

„Jen pár starých ptáků,“ odpověděl.

„Co s nimi chceš dělat?“

„Vezmu je domů a budu si s nimi hrát,“ odpověděl mi. „Budu je dráždit a vytrhávat jim peří, aby se pobili. Vsadím se, že se pobavím.“

„Ale dříve nebo později už toho budeš mít dost a přestane tě to bavit. Co uděláš pak?“

„Ale, mám i pár koček,“ řekl ten malý chlapec. „Rády si na nich pochutnají, dám ptáčky jim.“

Na okamžik jsem se odmlčel. „Kolik chceš za ty ptáky, synku?“

„Co?! Na co by vám byli, pane? Jsou to jen obyčejní ptáci z polí. Ani nezpívají – a vůbec nejsou pěkní!“

„Kolik?“ znovu jsem se zeptal.

Chlapec si mě přeměřil, jako bych byl blázen a řekl: „100 korun!“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl stokorunu. Dal jsem ji chlapci do ruky a ten zmizel rychle jako blesk. Zdvihl jsem klíčku a něžně ji nesl na konec aleje, kde byl strom a malý trávník. Položil jsem ji na zem, otevřel dvířka a něžným klepáním na mřížku klíčky přesvědčil ptáčky, aby vyletěli. Pustil jsem je na svobodu.“

Tím kněz vysvětlil přítomnost klíčky na kazatelně a začal vyprávět následující příběh:

„Jednoho dne si povídal Ježíš s ďáblem.

Satan se právě vrátil z Rajské zahrady a škodli-



bě se chlubil: „Nu, Pane, právě jsem nachytl plný svět lidí. Nastavil jsem past, starou návnadu, věděl jsem, že neodolají. Mám je všechny!“

„Co s nimi budeš dělat?“ otázal se Ježíš.

Satan odpověděl: „Cha, budu se bavit! Budu je učit, jak se ženit a rozvádět, jak se mají nenávidět a škodit si, naučím je pít a kouřit a proklínat. Naučím je, jak vynalézt pušky a bomby a navzájem se zabíjet. Už se těším na tu zábavu!“

„A co uděláš potom?“ zeptal se Ježíš.

„Zabiji je!“ hrdě se vypnul Satan.

„Kolik za ně chceš?“ zeptal se Ježíš.

„Snad bys ty lidi nechtěl?! Není v nich ani kousek dobra. Když si je vezmeš, budou tě jen nenávidět. Naplivou na tebe, budou tě proklínat a zabijí tě! Určitě je nechceš!“

„Co za ně chceš?“ opět se Ježíš zeptal.

Satan se podíval na Ježíše a zamračil se: „Všechny tvoje slzy a všechnu tvoji krev!“

Ježíš řekl: „Máš to mít!“ a zaplatil.“

Preji nám všem, abychom si stále uvědomovali, co pro nás Kristus udělal, a dokázali tak podle toho i žít.

Maruška Štrejbarová

PŘÍPRAVA NA DOBROU SVÁTOST SMÍŘENÍ



Rutina zabíjí. Jak jí nepropadnout? Při přípravě na svatou zpověď je třeba si ohlídat následující tři důležité prvky:

1. Zpytování svědomí

Přípravou ke svaté zpovědi je zpytování svědomí. Kajcník může začít modlitbou k Duchu svatému. Pak se snaží s jeho pomocí uvědomit si hříchy, kterých se dopustil od poslední svátosti smíření. Vodítkem k tomu mu mohou být dvě novozákonní přikázání lásky, osmero blahoslavenství (Mt 5,3–12), teologální a kardinální ctnosti (víra, naděje, láska; rozumnost, spravedlnost, statečnost a umírněnost), desatero Božích přikázání a sedm hlavních hříchů (pýcha, závist, nenávisť, lakomství, smilstvo, nestřídmost a lenost).

Není na překážku si hříchy vypsát na papír – nikdy však nezapomeňme na to, že jde především o postoj našeho srdce, a ne o dokonalý výčet našich hříchů a nedokonalostí.

2. Lítost

Pro svatou zpověď je nejdůležitější vzbudit nadpřirozenou lítost. Ta může být buď nedokonalá – lituji ze strachu z trestů, které na sebe svými hříchy svolávám. Vhodnější však je lítost dokonalá – z lásky. Lituji, protože si uvědomuji, jak moc mě má Bůh rád, co vše pro mě Pán Ježíš vytrpěl a obětoval, a tím víc mě mrzí, že ho svými hříchy urážím.

Pozor: Do svaté zpovědi nepatří sebelítost...

3. Předsevzetí

Ještě dříve než kajcník přistoupí ke svátosti smíření, sám si stanovuje předsevzetí. Mělo by se jednat o něco konkrétního a zároveň splnitelného – vždy však jen jedno. Předsevzetí by nemělo být ani moc široké: polepším se ve všem (je totiž předem jasné, že je to nesplnitelné), ale ani neurčité: trochu se polepším... Je vhodné, aby se předsevzetí týkalo úsilí o konkrétní ctnost, která by mohla napomoci k překonání sklonu k jednomu z častěji vyznávaných hříchů. Nebo se může zaměřit i na boj s některým hříchem. Je dobré si dávat opakovaně stejné předsevzetí tak dlouho, dokud není úplně zvládnuto, a pak teprve další. Pokud kajcník denně na tomto předsevzetí pracuje, nastává u něj zřetelný posun k dobrému. A co teprve kdyby důsledně každý rok plně zvládl jedno předsevzetí...

*Podle nově vydané příručky
„Příprava na svátost smíření dnes“*

P. Pavel Zahradníček OMI

NEBOJTE SE!

Strach prožívá každý člověk. Prožíval ho i Ježíš. I Ježíš prožíval chvíle, kdy byl zděšený a před apoštoly to dal najevo. Jeho strach vyvrcholil před jeho ukřižováním, kdy se ze strachu potil krví.

Strach je pro člověka v určitých situacích i prospěšný. Pomáhá nám, abychom přežili. Brání nám například skočit pod vlak nebo do ohně. Strach v nás vyvolává prozíravost a chrání nás, abychom nedělali věci se zbytečným rizikem. Existují ale i formy strachu, které nás zotročují.

V Bibli nalezneme mnoho zmínek o strachu. „*Neboj se!*“ říkal Bůh prorokům, „*Neboj se!*“ pověděl Bůh Zachariášovi v chrámu, „*Neboj se!*“ řekl anděl Marii, „*Nebojte se!*“ řekl Ježíš apoštolům, když kráčel po moři, „*Nebojte se!*“ řekl jim po vzkříšení.

Víte, kolikrát se slova „*nebojte se*“ v Bibli nacházejí? Je to velmi zajímavé! Tři sta šedesát pětkrát! Tedy tolikrát, kolik má rok dní. Jakoby nám Bůh říkal neustále, den za dnem: „*Nebojte se!*“

BŮH NÁS NESTVOŘIL JAKO KUŘATA

V ohradě žila slepice a okolo ní mnoho kuřátek. Jednoho dne se mezi kuřaty octlo mládě

orla. To však o sobě nevědělo, že je orlem. Myslelo si, že je kuřetem, a tak jedlo stejné jídlo jako kuřata, pohybovalo se jako kuřata a létalo také jen jako kuřata, sotva do výšky plotu.

Jednou zpozorovalo, jak nad prostorem, kde žilo s kuřaty, krouží mohutný orel. Podívalo se do výšky a zatoužilo být orlem. Přepadla ho velká sklíčenost, protože bylo jen kuřetem. Ale orel na orlí mládě pohlédl a zavolal na něj: „*Vzlétni! Roztáhni křídla a let! Vždyť ty jsi orel!*“ Ale malý orel odpověděl: „*Ne, ne, já jsem kuře.*“ A zůstal zarmoucený, obrátil se a odešel za kuřaty. Tak celý svůj život prožil jako slepice, s touhou být orlem. Nikdy si neuvědomil, že orlem byl.

Bůh nás nestvořil jako kuřata, stvořil nás jako orly. Vložil do nás srdce orla. V každém z nás je mnoho schopností, které nikdy nepoužijeme. Proč? Protože máme strach. Strach, který nás zdržuje od něčeho, co bychom mohli udělat.

*Zpracováno podle knihy:
Elias Vella „Ježíš – lékař těla i duše“
Karmelitánské nakladatelství*

otec Tomáš

ABC KRUCIÁTÝ LÁSKY – kardinál Stefan Wyszyński

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuť dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření pvní.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochoťně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděľ se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

VÝROČÍ PŘÍCHODU CYRILA A METODĚJE SE BLÍŽÍ



V roce 2013 si připomeneme 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Jedná se o významnou mezinárodní událost a při této příležitosti se již nyní připravují nejrůznější projekty. Na národní úrovni budou uspořádány dvě mezinárodní konference v Praze a na Velehradě. „*První z nich se zaměří na státně-politický význam Cyrila a Metoděje v 9. až 18. století, druhá na význam věrozvěstů pro 19., 20. a 21. století,*“ uvedl Jaroslav Šebek z Historického ústavu Akademie věd ČR.

Konference jsou naplánovány na jaro 2013 a doplní je blok výstav konaných v Brně, Praze, Olomouci, Zlíně a na Velehradě. Probíhají také soutěže v literatuře, historii a výtvarném umění pro děti a mládež s mezinárodním rozsahem. Na regionálních úrovních se připravují poutě, další projekty, menší semináře a konference, výstavy a společenská a kulturní setkání.

Na základě dohody Pravoslavné církve a Římskokatolické církve jsou celostátní oslavy pojímány také ekumenicky. Oslavy vyvrcholí v Mikulčicích v Jihomoravském kraji dne 25. května v rámci „*Setkání kultur*“, které pořádá Pravoslavná církev, a na Velehradě ve Zlínském kraji dne 5. července v rámci „*Dnů lidí dobré vůle*“, které jsou tradičně pořádány církví Římskokatolickou.

Vzájemná dohoda dvou církví hlásících se plně k cyrilometodějskému odkazu je historickým krokem, který má poukázat na jednotu křesťanů v naší republice při připomenutí si jednoho z nejvýznamnějších milníků naší i evropské historie. Slovanský areál v Mikulčicích i Velehrad jsou obě tradiční místa spojená s Cyrilometodějskou misí v naší zemi. Bohoslužbu v Mikulčicích povede přímý nástupce konstantinopolského patriarchy Fotia, který věrozvěsty na Velkou Moravu vyslal, patriarcha konstantinopolský, Nového Říma a ekumenický patriarcha Bartoloměj.

Jedinečným projektem je také příprava celovečerního filmu „*Cyril a Metoděj – Apostolové Slovanů*“, který zmapuje život a dílo slovanských věrozvěstů. Premiéra bude na podzim roku 2013.

Cílem projektu je vybudování obecného povědomí o Cyrilu a Metoději, o přínosech jejich misie v oblasti kultury, náboženství, písma, vzdělanosti apod. „*Oslavy nemohou být chápány jako čistě církevní, protože věrozvěstové stáli také u počátků naší státnosti. Oslavy nemohou být ani pouze české nebo moravské, protože cyrilometodějská misie sehrála roli v dějinách většiny slovanských národů,*“ dodal k projektu prof. Petr Piňha.

*převzato ze stránek brněnského biskupství
www.biskupstvi.cz*

KÁZÁNÍ

KE SLAVNOSTI SV. JOSEFA

V Písmu svatém čteme o mnoha lidech, kteří byli povoláni, osloveni Bohem a posláni, aby se stali jeho nástrojem. Abrahám, Mojžíš, proroci a nakonec i sv. Josef. Každý z nich měl určitě svou představu o svém životě, svůj plán, a přesto byli otevření Bohu. Často po nich chtěl věci nepochopitelné, nad jejich síly, z lidského hlediska nelogické. Ale Bůh takto v životě člověka jedná, že má svůj plán a chce, aby ho člověk přijal.

Matka Tereza krásně řekla: „*Stávám se tužkou v ruce Boží.*“ Tužka sama o sobě nemá žádnou velkou hodnotu, když ztratíš tužku, tak to není žádná tragédie. Protože tužka je jenom tužka. Pokud vložíš tuto tužku do rukou umělce, pomocí této tužky může umělec vytvořit nádherné umělecké dílo. Možná znáte příběh o Picassovi. Picasso byl opravdu veliký, světoznámý umělec, ne každý rozumí jeho obrazům. Jednou, když byl na náměstí v Madridu, tak tam byl malý chlapec, který prosil o almužnu a přišel také k Picassovi. Picasso mu řekl: „*Jdi a dones mi kousek papíru a tužku.*“ Ten kluk mu donesl tužku a papír. Picasso načmáral něco na ten papír a podepsal ho. A řekl tomu chlapci: „*Jdi a teď prodej tento papír.*“ Kluk se stal velmi bohatým jenom proto, že Picasso načmáral něco na ten papír. Já jsem tužkou v Boží ruce. Máme se stát nástrojem v Božích rukou. Pane, používej mě tak, jak ty chceš.

Matka Tereza oslovila kněze na duchovních cvičeních a řekla jim: „*Bůh vás nepovolal k tomu, abyste byli úspěšní, ale povolává vás k tomu, abyste byli k dispozici Bohu.*“ Jinými slovy, On vás povolává, abyste byli ochotní k použití podle jeho způsobu. V podstatě toto znamená svatost; dovolit Bohu, aby mě používal svým způsobem. A to není jednoduché.

A tím byl sv. Josef. Liturgie ho označuje za Ježíšova pěstouna, ochotného uskutečňovat Boží plány, i když v prvním momentě je nechápe. Svatý Josef je v evangeliu definován jako „spravedlivý muž“ a je pro všechny věřící vzorem života

víry. Slovo „spravedlivý“ připomíná jeho mravní čestnost, upřímnou oddanost naplňování Zákona a postoj naprosté otevřenosti vůči vůli nebeského Otce. I v obtížných a někdy dramatických chvílích si Josef nedělá nárok na to, aby uváděl v pochybnost Boží plán. Očekává povolání shůry a v mlčení respektuje tajemství tím, že se dává Pánem vést a podřizuje se Ježíši, Božímu Synu, který je podřízen jemu. Když pak dostane úkol, vyplní jej s ochotnou odpovědností: pozorně naslouchá andělovi, aby vzal k sobě Pannu Marii, při útěku do Egypta a při návratu zpět domů.

Evangelisté ho vylíčí několika významnými tahy jako starostlivého Ježíšova ochránce, pozorného a věrného manžela, který vykonává rodinnou autoritu ve stálém postoji služby. Písmo svaté nám o něm nic více nevypráví, ale v tomto mlčení je skryt sám styl jeho poslání: existence prožívaná v šedi každodennosti, ale s pevnou vírou v Prozřetelnost.

Vezměme si Josefa za vzor víry a napodobujme ho v životě důvěry a poslušnosti. Co zůstane po nás jako dědictví, podle čeho nás lidé budou hodnotit? Ne podle toho, co jsme dokázali, co jsme říkali, ale jací jsme byli a jaký byl náš život.

P. Tomáš Čaha

MODLITBA PO MŠI SVATÉ

Děkujeme Ti, nebeský Otče, za tu milost, že jsme mohli oběti mše svaté přítomni býti. Odpusť nám naše provinění, jichž jsme se dopustili, požehej všemu, co dnes konati budeme, veď naše kroky, zbav nás všeho zlého, zvláště největšího zla, hříchu. Amen.

*pro Věžník vybral
Josef Vrátil*

TELEVIZE JE MŮJ PASTÝŘ

Televize je můj pastýř,
nic nepostrádám.
Dává mi prodlévat na měkkém gauči.
Vodí mě ke stokám plným krve.
Umrtnuje mou duši.
Vede mě po svých cestách pro blaho reklamy.
I kdybych šel po správné cestě,
nezaleknu se pravdy.
Vždyť televize je se mnou.
Její program a její anténa je mi útěchou.
Prostírá přede mě stůl plný hororů
před zraky mých dětí.
Hlavu mi vymývá bulvárem.
Pocitem blaha přetékám.
Programy její mě provázejí po všechny
večery mého života.
Přebývat smím v jejích kanálech
na dlouhé, předlouhé časy.

sestavil P. Josef Koláček SJ

Původní text žalmu 23:

*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám,
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout.
Občerstvuje mou duši,
vede mě po správných cestách pro svoje jméno.
I kdybych šel temnotou rokle,
nezaleknu se zla,
vždyť ty jsi se mnou.
Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha.
Prostíráš přede mnou stůl
před zraky mých nepřátel,
hlavu mi mažeš olejem,
má číše přetéká.
Štěstí a přízeň mě provázejí
po všechny dny mého života,
přebývat smím v Hospodinově domě
na dlouhé, předlouhé časy.*

vybral otec Tomáš

NEÚNAVNÝ ČAS

Čas, to je ten neúnavný běžec, plyne jako voda v řece; rovinou i přes přejeje, které i my musíme překonávat.

A je tu opět pololetí! Školní rok se přepůlil, bude trocha volných chvil.

Až se venku vydýcháme, do práce se znovu dáme. Naše třídy dobře známe, jsou nám druhým domovem. Dobrá práce at' přináší denně radost nám všem.

Všem školou povinným ze srdce přeji šťastný start do druhého pololetí a všem vyučujícím radost z dobrých výsledků. Hlavně pevné zdraví a pro každý den Boží ochranu!

Olga Hrbková

RANNÍ MODLITBA

*Ranním jitrem záhy za svítání
duše moje hledá milování.
Hledá lásky nové
v přesladkém Srdci Ježíšově.*

*Jak mé srdce ze sna procitnulo,
Srdce Ježíšovo se zachvělo;
svatou láskou, slitováním
chce mne provázet svým požehnáním.*

*Těž srdce Marie nade mnou bdí,
po čem dítě touží, Matička ví!
Prosí za ně, přimlouvá se,
aby den byl šťastný, duši k spáse.*

*Anděl Strážný bere mne též v ochranu,
abych se zla chránil a sloužil Pánu.
Amen*

zapsala Olga Hrbková

PROCHÁZKA ČASEM



Brána letošního roku se otevřela a už k nám přichází další měsíc.

„Sněhové královně“ se na Vysočině líbí, a proto nás ještě občas obdarovává sněhovými vločkami.

Ale ať je tak nebo tak, březen tuká na vrátka. Snad nám přinese i sluníčkové jaro.

Březen – měsíc Josefů. Všem nositelům tohoto jména ze srdce blahopřejeme! Mějte se pěkně, ať se vám vše daří!

Já vás tentokrát pozvu do Hrusic. Ano, tady se nám 17. 12. 1887 narodil Josef Lada, náš národní umělec. Pocházel z velmi skromných poměrů. Tatínek venkovského chlapce byl obuvník – „ševc“. Maminka pečovala o domácnost.

V knize Kronika mého života Lada vzpomíná: *Jako všechny děti i já jsem měl rád pohádky. Matka mi vyprávěla pohádky jako ještě velmi malému chlapci. My, děti, jsme si pohádky vyprávěly na pastvách.*

Velkou radost mi udělal otec, když mi koupil první barvičky. To bylo okouzlení, když jsem otevřel krabičku a v ní bylo dvanáct různobarevných krychliček a malý štěteček. Tenkrát bych maloval od rána do večera.

Josef Lada byl vyučen knihařským tovaryšem, v roce 1905 dostal výuční list. Řemeslo však opustil a dal se novou cestou, na kterou ho vedl vnitřní hlas, byť to byla cesta nelehká i trnitá.

V našem umění má Josef Lada, malíř a kreslíř, místo zcela zvláštní. Lada je v našem národě obecně znám. Je populární, je milován, jeho umění je bohaté a živé, proniklo všude.

Ladova českost je hluboká jako lidová píseň. Lada právě jako lidová píseň zvýraznil stav naší duše, vše to, co žije v naší krajině, v lidech, ve všech nás. Lada dovede probudit a rozeznít krásu prostých věcí, abychom se dovedli radovat ze všeho kolem nás.

Ladu zná přece každé dítě. Děti ho znají nejlépe z krásných stránek ve svých pohádkových knížkách. Ladovy obrázky jsou vždy veselé. Děti touží po světlém, jasném, dobrém a spravedlivém. Těžko snášejí věci smutné, ničivé, třeba by to bylo jen na obrázcích.

Dítě nemá být vedeno k pyšce. Má být vedeno k souzvuku s celou přírodou, s celým světem. Obrázkové knížky otevírají dítěti pohled do světa krásnějšího, jak by vlastně vypadat měl. Sám Lada říká: *„Za silné dojmy svého mládí, citlivé srdce a věrnou lásku, dary, jimiž jsem byl obdarován, budu navždy pokorně vděčný.“*

O Josefu Ladovi se musí říci, že je to náš český malíř a dobromyslný, čestný, srdečný, dobrý člověk, který je známý v celém světě.

zapsala Olga Hrbková

FÍKOVNÍK, VĚŽ V SILOE A OSUD



„Stvořiteli, zkoumáš mě a znáš mě. Jsem rád, že víš, o kolik vyrostu od rána do večera. Já to ani nepoznám a můj majitel si toho nevšimne, ale ty to přesně víš, Stvořiteli můj. Víš o mně, když se klátím, i když rostu vzhůru. Už z dálky je ti jasné, co cítím. Viděl jsi mě ještě jako semínko, když jsem se choulil ve fíku, dužnatém, na slunci teplém a sladkém. Viděl jsi, kam fík odpadl, a sledoval jsi, jak jsem se z dužiny dostal pomalu ven, jak jsem se uchytil v prachu na zemi a vím, že jsi mi držel palce, když jsem vytáhl klíček a poprvé se dotknul země. Když jsem před pěti lety prvně začal sát vláhu z hlíny, viděl jsi mě a pak každý den po dni, dokonce dřív, než každý z nich nastal. Stvořiteli, zkoumej mě, prosím, dál, zda budu dál plodný, zkoušej mě, abys viděl, jaké ponesu plody. Podívej se, zdali nepiju ze špatných vod, jestli nerostu špatně, dej, aby v mém stínu bylo dobře...“

Fíkovník se pořád pomalu natahoval, a to bylo taky všechno, co dokázal. Tenké ohebné větve nepůsobily vznešeným dojmem, občas ho pálily schnoucí lístky na nějaké větvi a tu a tam taky červ pod kůrou, ale suma sumárum byl docela spokojený a mezitím, co se klátil a vytahoval z hlíny vláhu, mluvil ke Stvořiteli a poslouchal. Nedalo se popřít, že byl podivín, ale tu a tam nějaké plody nesl a v jeho okolí bylo dobře.

„Hele fíky!“

Nějaký chlap se vytáhl na špičky a oškubával měkké plody a cpal je do kapes. Druhý se chutě přidal, a když otrhali všechno v dosahu, sedli si a hladově se ládovali, ruce upatlané bílou štávou, co na slunci tmavla a lepila prsty.

„Jak tohle může říct?! Byl tam snad při tom? Nikdo z těch, co tam s ním seděli, to neviděli, ale já ano. Já jsem tam náhodou byl a vyhrabával ty nešťastníky ze sutin. Někteří ještě dýchali a sténali, měli zprerážené nohy a ruce.“

Kolem křičeli sousedi, ženský těch dělníků a děti...“

„To musela být hrůza.“

„Prý: právě tak zahynete..., jak tohle mohl říct?! Přeje nám to snad? Co si o sobě myslí?“

„Proroci jsou už takoví, často straší a hrozí, aby se lidi začali bát a...“

„A co? Co má člověk dělat? Já bych věděl jediný: nepohybovat se v blízkosti takovejch starých barabizen, jako byla věž v Siloe, vyhýbat se jim obloukem, držet se stranou od syrskejch legionářů, nepít uhrátej ledovou vodu, mýt si ruce, ve skalách se koukat pod nohy a nevydávat se do nich po setmění ... přesně, co říkávala babička a jí zase její babička. Co víc člověk může dělat?“

„On myslel asi něco jinýho... , že se má člověk polepšit...“

„Polepšit se? Co to jako znamená?“

„No však víš, asi takový ty věci, jako víc se modlit, nosit oběti do chrámu...“

„Jako Ti Galilejci, jo? Nesou do chrámu beránky, jdou se modlit, zpívají žalmy a Pilát je nechá rozsekat i s těmi jehňaty...“

„Hm...já nevím.“

„Tihle proroci žijou mimo realitu. Jsou trochu z jiného světa. Straší lidi a některým lidem se líbí, když je tak mrazí v zádech, nebo si mnou ruce, když proroci šijou do mocipánů, ale víc to neznamená.“

„No, ale on pak říkal takový podobenství o fíkovníku, že nenesl plody a tak ho porazili. Myslel tím asi, že ty zasypaný a rozsekaný lidi nedělali, co měli, a tak je tohle potkalo. Jako když se porazí strom.“

„Ale co dělali špatného? Normální tátovej od rodiny, žádní svatouškové, ale taky žádní lumpové. Pokud vím, ani jeden celník, ani žádnéj lupič mezi těmi, co jsem je vyhrabával, nebyl. Úplně obyčejní chlapi. Nechápu, za co takovýhle lidi potřebovali dostat cihlou do hlavy nebo přerazit hnáty trámem! A ti pobítí před chrámem, to byli navíc skoro svatouškové – takže nevím... Buďto přestřelil, anebo zase straší, jako to dělali proroci vždycky.“

„Jan u Jordánu taky mluvil o sekeře... já nevím, jestli máme čekat nějakou pohromu...“

„Prosím tě, to nemůžeš vůbec vědět, co přijde zítra. Na jednu stranu je dobrý dodržovat všechno to, co říkala ta moje babička – to o tom uhřátí a tak, ale na druhou stranu na to prostě nemůžeš pořád myslet, to bys hlavu z baráku nevystrčil a nakonec ti spadne do huby vos a máš to taky spočítané. To je prostě osud.“

„Takže proč on to vůbec povídal?“

„Nevím...ale mám jasno, zase další prorok, od kterého se člověk nic praktickýho nedozví.“

„Kdyby se ho tak člověk mohl zeptat, nevypadal, že mluvil do větru.“

„Kdo se moc ptá, moc se dozví,“ řekl chlap a zvedl se, protáhl se v kříži a rozhlížel se do větví, kde se ještě skrývají nějaké fíky. Pak se chytil za dvě spodní větve a s hekáním se škrábal nahoru.

Fíkovník se celý rozkýval pod jeho vahou a probudil se.

Co se to děje? Bože, to jsem se dobře vyspal. Copak vy dva, copak už vám nestačí, na co jste dosáhli? No jistě, nahore mám ještě nějaké fíky, ale, hrome, nejsem žádný baobab, je mi sotva pět let... uff, těžký jsi, člověče... jau, lámeš mi větve... Bože, dej mi sílu, ať to vydržím...“

„Polez, tady ještě jsou...“

„Hod' mi nějaký, já tam nepolezu, polámem ho...“

„Hele, voják se stará, voják má. Každý se má starat o sebe. Teď jsem o tom mluvil...“

„Nebud' sketa a hod' mi něco. Vždyť se tam ani nevejdeme...“

„Jen pojď, nebud' srab.“

Fíkovník se vzepřel náporu dalšího těla a pak napínal všechny tkáně, letokruhy stáhl, co mohl, a lýko napjal, pak ale jeden z chlapů udělal ještě krok nahoru a strom vykřikl. Hlavní kmínek se rozlomil a oba žuchli na zem. Seděli teď a třeli si zadek a pár odřenin a koukali na umírající strom.

Bože, byl to krátký život, ale snad nebyl zbytečný. Bylo tu hezky a měl jsem dobré fíky. Možná až moc dobré... kdyby byly hořké, nikdo by po mě nelezl, ale co bych to byl za fíkovník...? Nebyl to zbytečný život.

„Škoda, hezkej stromek...zbytečně zahynul. To je holt osud.“

„Nevím, kdybychom si to v tý makovici napřed obrátili, než jsme tam lezli, tak... no, je to osud.“

Jan

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Pohřby

Třešť: Josefa Radkovská
Josef Seberský
Růžena Kadlecová

INTENCE NA MĚSÍC BŘEZEN 2013

1	pátek	Pátek po 2. neděli postní	Za zemřelou Anežku Šalandovou, bratra Františka, dvoje rodiče a duše v očistci
2	sobota	Sobota po 2. neděli postní	
3	neděle	3. neděle postní	Za živou a zemřelou rodinu Kotlíkovu a duše v očistci
			Za rodinu Stejskalovu, rodinu Rozboudovu a duše v očistci
4	pondělí	Pondělí po 3. neděli postní	
5	úterý	Úterý po 3. neděli postní	
6	středa	Středa po 3. neděli postní	Za Miroslava Sysla, dvoje rodiče a živou rodinu
7	čtvrtek	Čtvrtek po 3. neděli postní	
8	pátek	Pátek po 3. neděli postní	Za Marii a Jindřicha Kovářovy s rodinou, rodinu Rázkovu a duše v očistci
9	sobota	Sobota po 3. neděli postní	
10	neděle	4. neděle postní	Za rodiče Františka a Jana Lysých z Bukové, za jejich dvě dcery, dva syny, snachu, dva vnuky a za duše v očistci
			Za rodiče Smejkalovy, dvě sestry a jejich muže a za dva bratry
11	pondělí	Pondělí po 4. neděli postní	
12	úterý	Úterý po 4. neděli postní	
13	středa	Středa po 4. neděli postní	Za Hanu Šmídovou, rodiče Sedlmeyerovy a živou i zemřelou rodinu
14	čtvrtek	Čtvrtek po 4. neděli postní	
15	pátek	Pátek po 4. neděli postní	Za živou i zemřelou rodinu Vokřínkovu, celou přízeň a duše v očistci
16	sobota	Sobota po 4. neděli postní	
17	neděle	5. neděle postní	Za zemřelé rodiny Chlupovy a Wagnerovy
			Za Josefa a Kristinu Matouškovy, syna Josefa a vnučku Jarmilu
18	pondělí	Pondělí po 5. neděli postní	
19	úterý	Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie	Za Josefa a Josefku Hekrdloy, Karla Radkovského a jeho manželku Josefku, bratra Josefa a sestru Anežku s manželem a duše v očistci
20	středa	Středa po 5. neděli postní	Za živou i mrtvou rodinu Poukarovu, Musilovu a duše v očistci
21	čtvrtek	Čtvrtek po 5. neděli postní	
22	pátek	Pátek po 5. neděli postní	Za Josefa a Marii Novákovy, rodinu Novákovu a Šmídovu
23	sobota	Sobota po 5. neděli postní	
24	neděle	Květná (pašijová) neděle	Za Josefa Kubů, bratra Františka a manželku Ludmilu, sestru Marii a manžela, rodiče a celý rod Kubů a za rodinu Tomšů
			Za Emilii Divišovou, syna, za dvoje rodiče, za Josefa Mezeru, syna a celou rodinu
			Za rodiče Uhlířovy a Doležalovy, živou rodinu Doležalovu a Dvořákovu
25	pondělí	Pondělí Svatého týdne	Za Květoslavu Pithartovou, bratra Františka a celou živou i zemřelou rodinu Zudovu
26	úterý	Úterý Svatého týdne	
27	středa	Středa Svatého týdne	Za Dp. Josefa Roháčka, rodiče, sourozence a za duše v očistci
28	čtvrtek	Zelený čtvrtek	Za Františka a Marii Šmídovy, rodiče, sourozence, Marii Houserovou a živou rodinu
29	pátek	Velký pátek	
30	sobota	Bílá sobota	Za kněze a nová kněžská povolání
31	neděle	Slavnost Zmrtvýchstání Páně	Za farniky
			Za rodiče Balíkovy a Musilovy a manžele Vladislava a Marii Musilovy

INTENCE NA MĚSÍC DUBEN 2013

1	pondělí	Pondělí v oktávu velikonočním	Za živou a zemřelou rodinu Lukšovu, Nevoralovu a Jaroslavu Štrejbarovou
2	úterý	Úterý v oktávu velikonočním	
3	středa	Středa v oktávu velikonočním	Za živou i zemřelou rodinu Johnovu, přízeň a duše v očistci
4	čtvrtek	Čtvrtek v oktávu velikonočním	
5	pátek	Pátek v oktávu velikonočním	Za Václava a Marii Tománkovy, dvoje rodiče a celou živou i zemřelou rodinu
6	sobota	Sobota v oktávu velikonočním	
7	neděle	2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství)	Za farníky
			Za Bohumíra Tesaře, jeho syna, dvoje rodiče a sestru Marii a za duše, na které nikdo nepamatuje
8	pondělí	Slavnost Zvěstování Páně	Za Stanislava Marka, manželku a syna
9	úterý	Úterý po 2. neděli velikonoční	
10	středa	Středa po 2. neděli velikonoční	Za Františka Šalandu, manželku Kristýnu, rodiny jejich dětí a duše v očistci
11	čtvrtek	Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka	
12	pátek	Pátek po 2. neděli velikonoční	Za Jaroslava Klímka, manželku, tři syny a celou přízeň
13	sobota	Sobota po 2. neděli velikonoční	
14	neděle	3. neděle velikonoční	Za farníky
			Za Marii a Josefa Bílých, zetě Aloise , dvoje rodiče a sourozence
15	pondělí	Pondělí po 3. neděli velikonoční	
16	úterý	Úterý po 3. neděli velikonoční	
17	středa	Středa po 3. neděli velikonoční	Za kostelníky Marii a Jaroslava Šalandovy, živou a zemřelou rodinu Šalandovu, Kubalovu a duše v očistci
18	čtvrtek	Čtvrtek po 3. neděli velikonoční	
19	pátek	Pátek po 3. neděli velikonoční	Za Františka Mífků, rodiče, snachu a přízeň
20	sobota	Sobota po 3. neděli velikonoční	
21	neděle	4. neděle velikonoční	Za farníky
			Za rodiče Divišovy, snachu, zetě, dva vnuky a duše v očistci
22	pondělí	Pondělí po 4. neděli velikonoční	
23	úterý	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze	Za Cecílii Vrátilovou a za živou a zemřelou rodinu Vrátilovu, Dvořákovu, Kokejlovu, Kalčíkovu a duše v očistci
24	středa	Středa po 4. neděli velikonoční	Za Miloslava Vokříňka, rodiče, sourozence a duše v očistci
25	čtvrtek	Svátek sv. Marka, evangelisty	
26	pátek	Pátek po 4. neděli velikonoční	Za Marii Kučerovou, manžela, sourozence a švagry
27	sobota	Sobota po 4. neděli velikonoční	
28	neděle	Poutní slavnost sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve	Za farníky
			Za Anežku Foitlovou, Jana Foitla, syna Jana Foitla a Josefa Fatrdleho
29	pondělí	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy	
30	úterý	Úterý po 5. neděli velikonoční	Za P. Aloise Bumbálka, rodiče a sourozence

SVÁTEK A KOSTEL STOLCE SV. PETRA

SVátek Stolce sv. Petra se slaví v Římě již od 4. století. Netýká se sv. Petra samého, toho oslavujeme se sv. Pavlem 29. června, ale jeho úřadu. Vztahuje se i ke všem jeho nástupcům, je to svátek papežství. Sv. Petr měl svůj stolec (katedru) na dvou místech: nejprve v syrské Antiochii, která byla největším kulturním střediskem celé tehdejší středomořské oblasti. Zde působil se sv. Barnabášem a Pavlem. Vyučili velké množství lidí a tam se začalo říkat Kristovým vyznavačům „křesťané“. Potom přišel do Říma, kde se stal hlavou tamější a samozřejmě zároveň celé církve. Tam také zemřel a byl pochován. Dle tradice stanul sv. Petr, když přišel do Říma, nejprve na místě Priscilliných katakomb. Původní stolec či katedra sv. Petra se zachovala a je umístěna ve vatikánské bazilice jako součást jejího zadního oltáře. Na přání papeže Alexandra VII. (1655–1667) byla dána do bronzové schránky podpírané sochami čtyř učitelů církve – Ambrože, Augustina, Atanáše a Jana Zlatoústého, které zhotovil sochař Lorenzo Bernini. V r. 1867, při oslavě výročí 1800 let mučednické smrti sv. apoštolů Petra a Pavla, byla katedra ze schránky vyjmuta a vystavena veřejně uctě.

V letech 1987 - 2002 jsem sloužil ve středních Čechách na Berounsku a měl na starosti farnosti Osov, Všeradice, Hostomice a Neumětely. A v těch Hostomicích je kostel zasvěcený Stolci sv. Petra, pocházející ze 14. století. Starý název byl – vzhledem k počátku Petrova působení jako hlavy církve – Nastolení sv. apoštola Petra v Antiochii. Hledal jsem na internetu, jestli je v naší zemi – nebo ve světě – ještě jiný kostel Stolce sv. Petra a vyšel mi jen ten hostomický. Je to tedy zcela ojedinělé zasvěcení, proto vám o něm píšu. Dokumentní údaje s fotografií přikládám. Bohoslužbu k tomuto svátku – pro zasvěcení kostela je to slavnost – tam konají málokdy, protože její den, 22. únor, spadá obvykle do postní doby a pro nedostatek kněží tam mohou mít mši sv. pouze v ne-

děli a liturgii postní neděle není povoleno s ničím zaměnit! Když jsem odcházel, řekl jsem jim, aby si to hlídali, že v případě 22. února mimo půst (nebo v neděli po tom) mají vzácnou příležitost mít tam pouť! Ta situace nastala v r. 2009, kdy Popeleční středa byla 25. února, 22. tedy připadlo právě na neděli! Tak jsem jim napsal (to už jsem byl 7. rok na Sv. Kopečku) hodně dopředu, aby vše připravili, sehnali rodiny, aby přišel každý, kdo může, aby pozvali i vzdálené rodáky, pokud na ně mají spojení, a požádali členy chrámového sboru některé z okolních farností, aby jim přišli zazpívat. Byl jsem celý napnutý, jak to dopadne.

Začátkem jara t.r. jsem dostal od jedné farnice dopis, že se sešlo dost lidí, že tu slavnost v onu neděli (vlastně v sobotu odpoledne s nedělní platností, jiná možnost už tam není), pěkně prožili! Bohu díky! Měl jsem radost! Svátek Stolce sv. Petra se zdá být takový nenápadný, široké veřejnosti málo známý. A přece je velmi významný! Vždyť vyjadřuje naši jednotu se Sv. otcem a s Apoštolským stolicem v Římě! Papežova starost o celou církev zahrnuje i nás! Proto se modleme za Sv. otce Benedikta XVI., který chce 28. února abdikovat, vyprošujme mu zdraví a pokoj duše, který svět dát nemůže. Modleme se za dobrou volbu nového papeže, aby to byl člověk naplněn Kristovou láskou a širokým duchovním rozhledem, abychom mohli svátek Petrova Stolce prožívat opravdu živě a bude-li v neděli v mezidobí, náležitě jej oslavili, i když budeme v kostele jiného zasvěcení.

Kostel Nastolení sv. Petra v Antiochii

V letech 35-42 byl sv. Petr biskupem v Antiochii, odkud v roce 42 odešel do Říma. Svátek Nastolení sv. Petra v Antiochii (na biskupský stolec) se slavil 22. února.



Kostel se připomíná roku 1343. Dřevěná zvonice stála zřejmě už při tomto středověkém kostele. Bezpečně je doložena při novém jednolodním barokním kostele, jehož presbytář vznikl r. 1743 a loď r. 1762. Kostel byl znovu obnoven r. 1781. Po požáru v roce 1836 již zvonice nebyla obnovena a místo ní byla v roce 1855 ze západní strany přistavěna věž.

Popis jednolodí: nepatrně rozšířené západní průčelí s obdélným presbytářem ukončeným polokruhovou apsidou, s obdélnou sakristií. Západní průčelí s plochým středním rizalitem, převýšeným věží, členěno portálem a dvěma nikami po stranách, které jsou vyplněny sochami sv. Petra a Pavla, signovány „Platzer“. Průčelí je ukončeno římsou a vyvrcholeno stoupavým štítem, přiléhajícím k věži, prolomené půlkruhově ukončenými okny. Stěny dalších fasád hladké, prolomené pouze okny, na jižní straně portál. Loď je plochostropá s fabionem, v rámech nástěnné malby ze života sv. Petra a v medailonech světci a mimo to nápis o obnově kostela v r. 1781. Podvěží, kruchtta a podkruchtí klenby valené. Presbytář, členěný v rozích pilastry, sklenut plackou, apsida

konchou, sakristie valené s lunetami. Zařízení: hlavní oltář z 1. čtvrti 18. stol., barok., se sloupky po stranách, s obrazem uprostřed, plastikou Nejsvětější Trojice v nástavci a se sochami nad postranními brankami. Kazatelna na severní straně, rokoková, s malovaným obrazem Krista Rozsévače na řečništi a plastikou alegorií na stříšce. V lodi po stranách vítězného oblouku pseudogotický a pseudorenesanční oltář sv. Kříže a sv. Antonína Paduánského. Na oltáři sv. Kříže obraz Ukřižovaného, mylně považovaný za dílo Brandlovo, přemalovaný Čermákem, podobně jako obraz sv. Antonína Paduánského. Oltář P. Marie Lurdské pod kruchtou podle návrhu arch. Čermáka. Nástropní fresky v presbytáři: Korunování P. Marie a postavy 4 otců; v lodi: Kristus kráčí po jezeře, vysvobození sv. Petra ze žaláře, postavy sv. Václava, Matěje, Floriána, Vavřince a Cecílie. Lavice z doby kolem r. 1800. Křtitelnice na jižní straně lodi z 19. stol. Největší cenností kostela je stříbrná monstrance pocházející z gotické doby (byla vystavena na Jubilejní výstavě v Praze r. 1891).

P. Jaroslav, Svatý Kopeček

KDO VLASTNĚ VOLBY VYHRÁL?

Rozbouřené emoce většiny národa po prezidentské volbě už hodně ochladly. Jak ty pozitivní, tak negativní. V mnohých z nás zůstává ještě trochu pachuč ze způsobu, jakým byla zvláště z jedné strany vedena předvolební kampaň. To nic nemění na tom, že volby vyhrál ten, kdo dostal nejvíce hlasů. Mnozí se sice v těchto dnech přidávají k iniciativě, ve které Miloše Zemana odmítají jako svého prezidenta, protože podle nich si k postu dopomohl řadou nepravdivých výroků, které uvedl v předvolební kampani. Nelegitimitnost voleb by ale musel prokázat soud, a to není tak jednoduché. Hlasy jsou sečteny a nám připadla křesťanská povinnost představitele státní moci mít v úctě (srov. 1Petr 2,17) a dál se za ně modlit (srov. 1Tim 2,1).

Je však naivní tvrdit, že větší počet voličských hlasů znamená, že je vítěz voleb lepší než jeho protikandidát, jak se vyjádřil jeden z českých podnikatelů. Jestli je někdo lepší nebo horší, to ví jen Bůh. Nám toto nepřislouží posuzovat. Může se nám líbit nebo nelíbit, co člověk dělá nebo říká, ale nemůžeme druhého soudit. Měli jsme možnost se rozhodnout pro jednoho ze dvou kandidátů podle kritéria, který z nich by podle našeho názoru mohl lépe vykonávat funkci našeho prezidenta a reprezentovat naši zemi v zahraničí. Možná nás překvapilo, kdo koho volil a proč. To, co někomu vadilo na jednom kandidátovi, jinému třeba nevadilo vůbec. Navíc pro mnohé voliče nebyl ani jeden z posledních dvou kandidátů tím, koho by si přáli, a tak pro ně byla volba nesnadná. To nejhorší, co by nás ale teď mohlo potkat, je stav, ve kterém by nás prezidentská volba rozdělila v našich rodinách, na pracovištích a ve společenstvích. Soudit nemáme ani politiky, ani ty, kdo jim dali svůj hlas. Apoštol Pavel nám ohledně toho nastavuje dost vysokou laťku: „*Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale*

i na prospěch druhých“ (Flp 2,3-4). Kdybychom propadli vzájemnému posuzování, odsuzování a hádkám vedoucím až k nenávisti k těm druhým, tak to budeme my, kdo prohrál.

Statisticky tedy víme, kdo dostal nejvíce hlasů, a tím tzv. vyhrál v našich historicky prvních přímých prezidentských volbách. Po každém boji se počítají ztráty, a tak se někdy může stát, že když je ztrát mnoho, může se formální vítězství a s ním spojený úspěch nazvat spíše „Pyrrhovo vítězství“. V r. 279 př. n. l. prý král Pyrrha po vyhrané bitvě s římskou říší prohlásil: „*Ještě jedno takové vítězství, a budeme zničeni*.“ Všichni lidé, kteří se alespoň trochu nechali vtáhnout do sledování předvolebních duelů, si nakonec museli oddechnout, že už to máme za sebou. Byli jsme totiž svědky velmi agresivní předvolební kampaně plné pomluv, nepravd a polopравd, manipulace, neférových úderů a urážení, zvláště z jedné strany. A to až po cynické a urážlivé povolební výroky jak ze strany vítěze voleb, tak z úst odstupujícího prezidenta. Byli jsme ale také svědky nadhledu, slušnosti, noblesy a věcných argumentů, zvláště ze strany druhé. Z tohoto pohledu je také možné hodnotit, kdo vlastně vyhrál. Podle médií neměl pan Schwarzenberg nechat bez povšimnutí Zemanovy podrazy, měl využít temnou minulost protikandidáta a bránit se stejnou zbraní. Jsem rád, že to neudělal, že toho - jak sám po volbách přiznal - nebyl schopen. Alespoň zůstala našemu národu ještě nějaká naděje na politickou kulturu.

Další věc, kterou kritikové v těchto dnech přetřásají, je fakt, že základní chybou celé kampaně všeobecně bylo probírání otázek, které vůbec nespádají do rozhodovací kompetence prezidenta, který má v našem státě převážně symbolickou roli. Otevřelo se přitom mnoho jiných otázek, které jsou v naší společnosti dlouho neřešené. Některá témata jsou pro český národ třaskavá a v debatách snadno zneužitelná i obtížně vysvětlitelná. Jedním z nich bylo také téma odsunu

Němců. Při té příležitosti jsem si uvědomil, že je to především desítky let nevyřešená věc. Všichni víme o křivdách, které prožili naši předkové, víme, že odsun Němců byl důsledkem totální války, kterou Německo vyvolalo a ve které bezpodmínečně kapitulovalo, a stejně tak víme, že byl tento odsun vůči značné části německé populace v ČSR krutý a nespravedlivý a z dnešního pohledu odsouzeněhodný. Z duchovního a morálního hlediska je skutečně celá záležitost stále nevyřešena. Křivdy, které nejsou vyznány jako zlo, které nejsou proměněny prosbou za odpuštění, zůstávají trvalou zátěží na jednotlivcích i společnosti. Jen vzpomeňme na zástupné kající vyznání Jana Pavla II. při oslavě Velkého jubilea Vtělení. Jinými slovy - jako věřící bychom neměli zapomínat na pokání za spáchané křivdy, které jediné může zrušit negativní duchovní dopad našeho špatného jednání na nás i na naši zem. A že v naší historii těchto křivd bylo až nad hlavu, nejen ve zmiňované kauze odsunu.

Několik lidí mi po volbě prezidenta napsalo, že jsme se modlili špatně. Tento názor opravdu nemohu sdílet. Jednak nám Bůh nikdy

neslíbil, že když se budeme za něco modlit, bude naše prosba vyslyšena přesně tak, jak si přejeme (nehledě na to, že se jistě modlili příznivci obou kandidátů). A pak je ve hře ještě jedna skutečnost. Zvláště v prorockých knihách Starého zákona na mnoha místech proroci ve jménu Božím vyčítali Izraelitům, že je dost zbytečné volat k Bohu a dokonce se i postit, když se lidé zároveň neptají Boha, co je správné a co mají dělat, ubližují druhým, porušují právo a spravedlnost, prostě nekonají to, co mají. Ať už náš kandidát vyhrál nebo prohrál, je velmi dobře, že jsme se jako křesťané začali o politiku více zajímat a za politiky se více modlit. Zvláště zájem mladší generace je velmi dobrým signálem pro budoucnost. Bylo by moc dobře, kdybychom v tom pokračovali a také se více začali Boha ptát, co máme dělat my, co by se mu líbilo. Pokud v tom vytrváme, pak se jistě zařadíme mezi ty, kdo díky těmto volbám alespoň v něčem vyhráli.

P. Vojtěch Kodet

VŠICHNI ŽIJEME Z DARŮ

Před Vánocemi jsem četl v časopisu zajímavý článek o pomocném otci biskupovi Václavu Malém. Mezi lety 1980 až 1986 působil jako topič v pražských hotelích, později jako lampář a uklízeč v Metrostavu. V letech 1981 až 1982 byl mluvčím Charty 77. V roce 1989 mluvčím Občanského fóra. 3. prosince 1996 ho nezapomenutelný papež Jan Pavel II. jmenoval biskupem marcellianským a pomocným světícím biskupem pražským.

Obrovský společenský kredit získal při listopadových událostech v roce 1989. Záhy se však z porevolučních balkonů a záře reflektorů vytratil, aby znovu kráčel po cestě pokory a občas-

také nevědku. Muž s velkým srdcem.

Při rozhovoru na otázku, co říkáte na výsledky posledních voleb do senátu a krajů, řekl:

Nejsem překvapen, netěší mě to, ale není to žádná katastrofa. Jsme mnoha politickými, ekonomickými a vojenskými vazbami s Evropskou unií propojeni v takové míře, že pravidla vládnutí nelze zásadně měnit. Velkou roli ve výsledcích voleb sehrála i média, protože neustále opakují a skloňují slovo krize. Nutno však také podotknout, že vláda špatně informuje o svých krocích, a o srozumitelném objasňování jejich činů už vůbec nemůže být řeč. Lidé se obávají o svoji budoucnost, a proto na-

ivně volí ty, kteří jim beztak zlepšení nepřinesou. Aktuální volební výsledky přinesla neuvědomělost a nevědomeost části naší společnosti.

Jste autorem předmluvy ke knize Psychologie komunismu. Myslíte si, že nám již komunismus ukázal všechny tváře?

Nevěřím, že by se myšlení komunistů přerodilo. Už proto, že jsem od nich dosud neslyšel distanc od všech neblahých událostí do roku 1989. Mluví se pouze o výstřelcích, ale v podstatě nezáznělo, že minulý režim byl násilnický a špatný. Proto jsou pro mě nedůvěryhodní a myslím si, že už nemůžou ukázat žádnou novou tvář a přinést něco objevného, natož novou vizi. Vadí mně, že stále jen kritizují polistopadový vývoj /stejně i ČSSD/ a že nejsou schopni uznat, že se podařilo i mnoho pozitivního. Důvěryhodná opozice je ta, která dovede uznat i kladné kroky vládnoucí strany. Ano, je třeba respektovat demokratické volby, jakkoli to v tomto případě říkám nerad. Bude to pro ně zkouška, neboť ti lidé, kteří je nyní volili z nějaké vzpoury a nespokojenosti, brzy prohlédnou.

Vystupujete na obranu lidských práv, jste předsedou české rady Iustitia et Pax. Kdy jste se naposledy musel někoho zastat?

Snažím se ve světě hájit ty, kdo nepožívají svobody. Na příslušná místa píšu dopisy a žádám, aby ten či onen nebyl nespravedlivě pronásledován. V naší zemi jsem nedávno inicioval vznik dokumentu, kterým podporuji zdravotně postižené, protože reforma, která se chystá, bude pro ně nespravedlivá. Pokud mě někdo osloví přímo, snažím se ho navést, kam přesně se má obrátit o pomoc.

Vedle kardinála Vlka a Duky jste z duchovních nejvíce žádan v médiích. Jste například pravidelným hostem v pořadu Českého rozhlasu Jak to vidí... Máte kladný vztah ke sdělovacím prostředkům?

Je to paradox, protože jsem od přírody plachý člověk. Všichni si mě ale spojují s davy. Pokud mají média zájem, jsem otevřený a snažím se vyjádřit určité myšlenky, povzbudit společnost a ukázat jistou kulturu vyjadřování a myšlení. Při

mé práci není možné, abych se médiím zcela vyhýbal, ale dobře rozmýšlím, která z nich jsou solidní a která povrchní a populistická. Nesu v těch chvílích nejen svoji kůži na trh. Zastupuji církev, která má poměrně omezenou možnost vyjadřovat se prostřednictvím médií. Rozhodně se nechci stát mediální mágem. Nepřeceňuji se už proto, abych sám nezískal dojem, že jsem nepostradatelný a že se mohu vyjadřovat ke všemu. Je mnoho otázek, na které nedokážu odpovědět, a klidně se k tomu veřejně v médiích přiznám.

Tím se nepřímo dostáváme k vašemu biskupskému heslu Pokora a pravda.

Pravdu chápu především vůči sobě – nic si nenamlouvat. A pak vůči okolí, abych vždy dovedl realisticky nazírat druhé, a abych nepodléhal jednoznačným soudům. Pravda je pro mě pak hlavně evangelium a můj život v něm. S tím souvisí i pokora... Stát pevně na nohou, nebýt „mistrem světa“ a uvědomovat si stále, že toho víc nevím, než vím.

Ježíš vyslal své učedníky se slovy: „Jděte do celého světa...“ Tak proč ne přes média?

Nelze ovšem spoléhat pouze na tyto prostředky. Mohlo by se totiž stát, že uvíznutím v médiích zapomeneme na práci v terénu, mezi konkrétními lidmi, které je nutné oslovit osobně.

Mnohokrát již zaznělo, že katolická církev promarnila svoji šanci lidi oslovit. Převratme tento názor. Není to třeba tak, že česká společnost promarní nabídky, které jí může církev poskytnout a zprostředkovat?

Velmi nerad cokoli zevšeobecňuji. Většinou naši společnost je však nutné priznat velké předsudky vůči církvím, vyvěrající z neznalosti, ze zaujaté výchovy, nebo také z lhostejnosti. Poslední dobou si ale všímám, že ubývá tvrdých ateistů, že spíše přibývá lidí, kteří nemají v duchovních věcech jasno, kteří po něčem touží, ale nedají si již námahu, aby hledali hlouběji. Někteří věří mnoha pověrám. Dnešní uspěchaná doba hlubšímu poznání také nepomáhá, protože dnešní lidé chtějí přijít věci na kloub hned. Jenže k opravdovému duchovnímu zakotvení je třeba trpělivosti a kritického pohledu,

aby si člověk vybral kvalitní duchovní cestu, a nikoli jen povrchní pozlátko. Opravdové hledání Boha nemůže být jen momentálním vzepětím, je to celoživotní namáhavá cesta. Ano, nejen naše česká společnost, ale i ta celoevropská zapomíná, že evropská kultura je jednoznačně založena na křesťanských základech a principech. Stojíme nyní na křížovatce a je nutné si uvědomit, kam kráčíme a jestli se zastavíme, případně kam chceme dále kráčet.

Svět má mnoho velkých a významných světců vedle světců zcela neznámých, včetně lidí, kteří svatořečení nebyli a nebudou, přestože žili ve skrytu svatý život. Dá se vůbec svatost poměřovat?

Svatost spočívá v tom, že se člověk snaží následovat Krista. Jistěže jsou mezi svatými lidé s různou inteligencí, vzděláním a poznáním, lidé různých činů. Někteří z nich byli více či méně heroičtí. Nejdůležitější však je, aby si člověk neustále uvědomoval, že žije před Bohem na dluh, že potřebuje Boží odpuštění a že se chce podobat Ježíši Kristu, kterého vyznává jako jeho Syna. To je předpoklad svatosti, která ale neznamená bezvadnost a určitý stupeň mystiky, protože někteří ze světců za svého života mystiky ani nebyli. Ke svatosti je povolán každý člověk. Světek, o kterých víme, dějiny zaznamenaly, ale je mnoho těch bezejmenných, kteří možná vykonali víc než ti, které máme na oltářích.

Češi, Slovinci a Poláci mají velmi podobnou mentalitu. Pokud se však týká vnímání duchovenstva, jsou Češi velmi rezervovaní. U nás běžně oslovujeme duchovní „pane faráři“, „pane biskupe“. V Polsku, na Slovensku, ale třeba i ve Finsku je to téměř urážka.

Mně osobně to nevádí. Mám pocit, že jsem lidem blíže. Někdy může být skrze titul vyjádřen určitý odstup. Češi jsou v jistém smyslu národem proletářským. Chybí nám přirozená elita lidí, kteří jsou vážení a respektováni. Jedním z povahových rysů našeho národa je to, že jakmile někdo začne ostatní něčím převyšovat, okamžitě se ho snažíme srazit na úroveň většiny. Proletářství v nás zkrátka je a důkazem je i nepřejicnost vyšší životní úrovně někomu jinému. Proto se to musí zákonitě projevat i vůči církvi, kde existují hierarchické stupně. Já to však vítám, snáze se pak zmíněný odstup překoná. Dalším důvodem je i fakt, že mnozí lidé nevědí,

jak nás oslovit. Myslí si, že duchovenstvo neví nic o životě, že se neustále zaobírá jen svatými řečmi. Nezapomenutelným důvodem je skutečnost, že v minulosti byli vyšší duchovní spojováni s vyšší vrstvou lidí, se šlechtou, která často neuměla česky, a to zanechalo v paměti národa své stopy. Komunisté svým lhaním o církvi tuto propast ještě prohloubili. Bude ještě nějaký čas trvat, než vejde do povědomí veřejnosti, že duchovní stav je integrální součástí naší společnosti.

Zmínil jste, že mnozí lidé žijí v pověrách. Co si tedy počít s tou největší pověrou, že dárky nosí Ježíšek, které zřejmě věřil každý člověk a kterou předáváme dál dalším generacím, křesťany nevyjímaje?

To je časté téma pro rodiče, kteří chtějí zprostředkovat svým dětem víru. Já jsem sám byl v sedmi letech velmi zklamán, když jsem se dozvěděl, jak to doopravdy je. Rozumní rodiče to mohou vysvětlit tak, že vše, co svým dětem dávají, je opravdu dar, za který máme být vděční. A dárek dávají díky tomu, že na něj měli peníze, že dárek někdo vyrobil a že ho dávají z lásky, a že vše tedy s Ježíškem doopravdy souvisí. My všichni přece žijeme z darů! Trend dnešní doby je však jiný – co si nevydodáme, to nemáme. Jistě, člověk by měl být pilný, aby zajistil své živobytí. Ale že má k tomu síly, zdraví a možnosti, je opravdu nezasloužený dar! To není samozřejmost.

Co by nám měl tedy Ježíšek nadělit pod vánoční stromek?

Především klid, rozvahu a naději i pro příští rok, že přes všechny naše těžkosti máme stále šanci dělat i něco dobrého a vylepšovat mezilidské vztahy. A tím pracovat na naší lidské zralosti.

Pavel Kovář

STATISTIKA ROK 2012

Sňatky	8
Křty	13
Pohřby	20

TOHO NEZNÁME



O jedné červencové sobotě jsem byl ve Vídni na pohřbu pana Otty von Habsburka. Sedm potomků bylo v katedrále svatého Štěpána; vnouče četlo skvěle první čtení; synové a dcery četli přímluvy, odpovídali, chovali se tak, jak bychom předpokládali u praktikujících věřících. Promluva kardinála Schönborna by se měla dát do učebnic.

Vrcholem pohřbu byl průvod s rakví zakončený před vraty kapucínského kostela. Zájem statisíců lidí po trase průvodu vnitřní Vídní byl opravdový a neličený. Uvědomil jsem si, že u většiny přihlížejících nešlo o okázalost, ale o úctu k člověku, který byl jedním z nich a zároveň byl neobyčejným příkladem ve spravedlnosti, schopnosti vystihovat pravdivě věci a skutečnosti a říkat je laskavě a důsledně. Koneckonců příklad otce, blahoslaveného Karla Rakouského, a též ve výborné pověsti zesnulé matky, císařovny Zity, mohl zasít dobré semínko.

Pak se přes zavřené dveře kostela mezi ceremoniářem a kapucínem odehrál dialog, který jsem viděl poprvé v rakouské televizi v roce 1989 při pohřbu právě Zity Habsburské, proto jsem ho čekal. Přesto se mi při něm tajil dech a draly slzy do očí. Určitě stojí za zamyšlení:

Ceremoniář klepe třikrát na bránu. Kapucín: „Kdo se dožaduje vstupu?“ Ceremoniář: „Otto von Österreich, kdysi korunní princ uherský

a český, dalmatský,..., velkovévoda toskánský a krakovský, vévoda lotrinský, salzburský,..., hrabě habsburský, tyrolský, kyburský,..., markrabě horno- a dolnolužický a istrijský, hrabě hohenembský,..., pán terstský, kotorský a na slovinském krajišti, velkovévoda srbský.“

„Toho neznáme!“

Ceremoniář poklepe znovu třikrát na bránu.

„Kdo se dožaduje vstupu?“

„Doktor Otto von Habsburk, prezident a viceprezident Panevropské unie, člen a starší předseda Evropského parlamentu, čestný doktor početných univerzit, čestný občan početných měst a obcí, člen slovných akademií,..., nositel státních a církevních vyznamenání, řádů a ocenění, která mu byla propůjčena jako uznání jeho desítky let trvajícího boje za svobodu národů, za právo na spravedlnost.“

„Toho neznáme!“

Ceremoniář buší znovu třikrát na bránu.

„Kdo se dožaduje vstupu?“

„Otto – smrtelný, hříšný člověk!“

„Ano, nechť vstoupí!“ – a vrata se otevírají k uložení rakve do rodové hrobky.

To je škola pokory. Je hodna opravdových králů, poněvadž kralovat znamená sloužit víc než kdo jiný.

Krize autority, kterou v našem světě prožíváme, škodí jak autoritám, tak nám samým, protože každý z nás je někomu autoritou. Potřebujeme s tím něco dělat. Jak? Můžeme začít třeba tím, že si znovu uvědomíme a zesílíme snahu chválit a povzbuzovat ty, kteří jsou „pod námi“, a usilí být slušní a třeba i děkovat těm, kteří jsou „nad námi“. Jestliže je nám opravdovou autoritou muž z královského rodu, který z pověření Otce k posílení Jeho autority a naší důvěry k Němu vzal na sebe lidské tělo, nemělo by to pro nás být nic extra obtížného.

Obyčejný hříšník

Martin Holík

zdroj: Zpravodaj Radia Proglas č. 46/2011
pro Věžník vybral Zdeněk Brychta

NEPOCHOPITELNÁ BOŽÍ LOGIKA

Těsně před začátkem postní doby ke mně dorazila informace, že mé bývalé kolegyni zemřel syn Ondra, týden před svými desátými narozeninami. Ctrnáct dní ležel s chřipkou, pak najednou zkolaboval a během pár hodin zemřel. Prý měl slabé srdce a taky ten vir chřipky byl jakýsi „zákeřňák“. Díky internetu se tato informace rychle rozšířila a okamžitě se vytvořilo velké modlící se společenství za zemřelého Ondru a taky za útěchu pro celou jejich rodinu. Bůh prosby vyslyšel, i když po svém, jak má ostatně ve zvyku.

Druhý den po Ondrově smrti totiž lékaři zjistili stejného „vira zákeřňáka“ i u jeho dvoutleté sestry Elišky. Směr modliteb se trochu změnil: „Bože, zachraň alespoň Elišku.“ Ta bojovala v nemocnici několik dní napojená na přístrojích a všichni přátelé i náhodní internetoví spojenci dál „bombardovali“ nebe modlitbami. Pak přišla konečně dobrá zpráva: „Eliška se uzdravuje, bude v pořádku.“ Po velké bolesti velká radost. Bůh prosby vyslyšel, potěšil rodinu a povzbudil mnohé, i když naprosto jinak, než bychom si představovali.

Horzně zajímavý zážitek má kolegyně z nemocnice. Právě tam četla uzdravující se Elišce z knížky. Před Eliškou se o Ondrově smrti vůbec nemluvalo, nevěděla o tom. Přesto během čtení najednou řekla: „Ondra se dívá.“ Jakoby ho tam viděla, vnímala. Bůh opravdu má nepřeborné množství způsobů, jak nás potěšit, povzbudit, dát novou naději.

Některé věci v našem životě jsou naprosto nepochopitelné, velmi bolestné, možná zbytečné. Z Boží perspektivy tomu ale tak není a věřím, že jednou pochopíme. Teď je naším nejtěžším úkolem to vše přijmout.

Ludmila Koukalová

RANNÍ MODLITBA

*Můj probuzený život, Ježíši, Tobě patří
a všichni, které potkám, jsou Tví a moji bratři,
Tys všude konal dobro, když po zemi jsi chodil,
chci Tě dnes následovat, na lásce Tvé mít podíl.
Dej, ať mám pro bližního čas, humor,
vládná slova,
ať ovládám své vzněty a odpouštím vždy znova.
A s pomocí Tvé matky, kterou vždy vyslyšíš,
pomohu druhým k Tobě aspoň o krůček blíž.
Buď oslaven i chválen Otec i Syn i Duch
v jednotě lásky dokonalé
k níž děti, velké, malé
zveš Ty, náš dobrý Bůh.*

pro Věžník vybral
Josef Vrátil

VEČERNÍ MODLITBA

*Dříve než k spánku ulehnu,
k Bohu své srdce pozvednu.
Buď za to ctěn a veleben,
za vše, co dal mi dnešní den.
Jestli jsem v něm pochybil,
prosím Tě, abys mi to odpustil,
pak můžu spokojeně spát,
můj bude anděl při mně stát.
Maria, Boží rodičko,
chraň mne, chraň mne, matičko,
a Ty Kriste Ježíši,
můj Bože, Dobro nejvyšší,
v Tvé rány sebe ukřívám,
pak šťastně klidně usínám.*

pro Věžník vybral
Josef Vrátil

FARNÍ KARNEVALOVÝ REJ



**...Haló, pane karnevale,
raďte dále, raďte dále!
Máme všechno na míru,
z krepového papíru!
Abraka, dabraka kouzelnice,
Karkulka, šašek, tanečnice...**

Už je tomu tak, že i do třeštské farnosti zavítal premiérově „pan karneval“. Se skvělým nápadem přišel otec Tomáš, samotnou realizací poté zaúkoloval mě a moji pracovní kolegyni z CRSP Zuzi Novákovou.

Snadnou vylučovací metodou jsme vybrali vhodný prostor, což byl Sokolský dům.

Solokolíci nám vyšli báječně vstříc už tím, že vůbec s pronájmem souhlasili a následně i tím, že nám nabídli bezkonkurenční cenu (zveřejňovat nebudu, k doptání u pořadatelů ☺).

Přípravy začaly... můj bratr, jakožto IT, vyrobil lákavý poutač, který jsme rozmístili, kde se dalo. Možná některé z vás zarazila netradiční informace, aby se účastníci hlásili předem... nebojte, naším úmyslem nebylo nikoho otravovat, ale potřebovali jsme znát (aspoň zhruba) počet lidí a obzvláště dětí, kvůli nákupu materiálu a hlavně odměn... zkrátka aby nebylo málo, nebo aby nám toho nezbyl vagón ☺. Co pak s tím, že???? ☺

Nějaké cifry jsme se nakonec dopídili... Zuzi urputně a s vypětím všech sil plenila převážně papírnictví a supermarkety a sháněla všechno potřebné, převážně akční zboží, a společně jsme pak ve volných chvílích tvořily program.

Na karnevalu jsme měli k ruce ještě asi deset dobrovolníků z řad farních mládežníků (snad mi prominou, ale mně tento výraz velmi přirostl k srdci a klidně bych ho i nadále použí-

vala ☺), kteří nám dobrovolně, ochotně a zručně pomáhali s tím, abychom měli právě všechno na míru z krepového papíru, abychom byli zásobeni nespočtem nafouknutých balónků, abychom uspokojili všechny ty, kteří si v našem bufíku chtěli dát nějakou tu šmakuládu ve formě domácích pišingrů a kávy a nakonec abychom připravili pohádkové odpoledne našim nejmenším...

Celým karnevalem a ústředním motivem se stala pohádka O Budulínkovi, který se sotva vymotal z plínek a už šel na vychování do chaloupky v stráni, do lesa tmavého, velmi hlubokého... atd...

Hlavními aktéry tedy byli Budulínek (Adam Kaňkovský), babi (Zuzi Nováková), děda (já) a liška (Šárka Kaňkovská). Teď se vám pokusím nějak zprostředkovat, co se odehrávalo (omlouvám se, pokud tomu neporozumíte)...

Babi s dědou potřebovali pro Budulínka navařit hrachovou kaši. Měli velký hrnc, ale v něm nic... poprosili jsme tedy děti, aby nám donesly hrách... v sále vařilo několik kuchařských dvojic polívky... polívka byla pokaždé jiná a úkolem dětí bylo pomoci kuchtíkům a vhodit vždy správnou ingredienci do hrnce, za což dostaly hráškové kuličky, které nám nosily do „centrálního hrnce“, a my jsme nakonec hrachovku přece jenom uvařili.

První část skončila, poté pohádka pokračovala obvyklým způsobem: odchod babi a dědy do města, příchod lišky, únos Budulínka, hledání Budulínka a vyhrávání u liščí nory tak dlouho, až jsme vnoučka vysvobodili... a jelikož všechny děti stály v kruhu, lišku jsme do něj zahnali a tancem s pořádným dupákem jsme jí naháněli strach, aby už nic podobného nikdy neudělala. Liška nakonec slíbila a utekla pryč...

Po občerstvovací pauze jsme pokračovali tzv. stopováním lišky (liška malovala na zem křídou stopu), my jsme, zapojeni do dlouhého hada, šli po té její stopě až k noře. Potřebovali jsme ji pořádně prozkoumat, zda tam zase někoho neodnesla... Každé dítě norou muselo prolézt (twigi babi se hravě protáhla, děda to raději nezkoušel, páč by se tam jistojistě zašprajcoval ☺) a přesvědčit se na vlastní oči... Všechno dobře dopadlo, liška splnila, co řekla, nora byla prázdná!!! Tím naše pohádka skončila ☺.



Dále následovala soutěž hledání zvířecích kamarádů, házení míčků na cíl, chytání bublifukových bublin, malování na obří papír, samozřejmě i tolik oblíbené tanečky na reprodukovanou hudbu, která se linula z mixážního pulstu obsluhovaného Martinem Burdou a Filipem Vejmelkem a závěrečná oblíbená hra s balónky, které nám kupodivu ani nepraskaly ☺.

Maskovaných dítek se sešlo hodně (něco kolem třicetišesti), nejvíce však parket ovládali indiánky a indiáni, dále nechyběli ani Karkulka, víla, princezna, mušketýři, Spidermann, tanečnice, kouzelník, vodník, Pipi, pračlověk a ti nejmenovaní mi to odpustí, že jsem zapomněla, v jakém mundúru přišli...

Všichni měli možnost vyřádit se do sytosti, dle ohlasů to byl počín vskutku vydařený, babi s dědou byli sice na stará kolena zcela vyřízení, ale u srdíčka je hrál pocit, že udělali těm šestařiceti mrňousům prima nedělní odpoledne ☺.

Jad

P.S.: Ještě jednou velké díky všem pomocníkům, protože mám takové zvláštní mrazení a výčitky z toho, že jsme jim svůj dík dostatečně nevyjádřili...

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

9.3. 17:30 Třeštice - mše svatá
10.3. setkání mladých v Telči
16.3. 17:15 Jezdovice - mše svatá
19.3. Slavnost sv. Josefa
16:30 Růžená
18:00 Třešť

20. a 22.3. 15:00-18:00 předvelikonoční zpovídání
v Třešti

21.3. předvelikonoční zpovídání
v Růžené

23.3. diecézní setkání mladých
s biskupem v Brně

**Pozor: Od Květné neděle budou
ranní mše sv. v 8 hodin !!**

24.3. Květná neděle

08:00 mše sv. se zpívanými pašijemi
(začátek na farním dvoře
a průvod do kostela)

15:00 křížová cesta na Křížový vrch

18:00 mše svatá

28.3. Zelený čtvrtek

09:00-12:00 velikonoční dílny v konírně

17:00 Růžená - mše svatá

18:30 Třešť - mše svatá

29.3. Velký pátek (den přísného postu)

08:00 modlitba breviáře

08:30-12:00 soukromá modlitba

u Getsemanské zahrady

15:00 křížová cesta na Křížový vrch
(začátek v kostele sv. Martina)

17:00 Růžená - velkopáteční obřady

18:30 Třešť - velkopáteční obřady

30.3. Bílá sobota

08:00 modlitba breviáře v kostele

08:00-18:00 soukromá modlitba

u Božího hrobu

18:30 Růžená - velikonoční vigilie

20:00 Třešť - velikonoční vigilie

Pozor:

**V noci ve 2 hodiny se
přechází na letní čas!!**

31.3. Boží hod velikonoční (žehnání velikonoč- ních pokrmů)

09:00 Třešť

10:00 Růžená

10:45 Kostelec

18:00 Třešť

1.4. Velikonoční pondělí

08:00 Třešť

10:00 Růžená

8.4. Slavnost Zvěstování Páně

16:30 Růžená

18:00 Třešť

21.4. 15:00 prosebné modlitby do polí
za úrodu

28.4. Poutní slavnost sv. Kateřiny Sienské

10:00 mši sv. celebruje novokněz

P. Josef Kubeš z Mikulova

(po mši sv. novokněžské

požehnání)

18:00 mše svatá

MODLITBA K PANÍ VŠECH NÁRODŮ

(modlí se pod křížem)

Pane, Ježíši Kriste, Synu Otce,
sešli nyní svého Ducha na zem.
Dej, ať Duch svatý přebývá
v srdcích všech národů, aby byly
uchráněny před zkázou, neštěstím a válkou.
Kéž Paní všech národů,
která kdysi byla Marií,
je naší Přímlyvkyní. Amen.

Panna Maria jako Spoluvykupitelka,
Prostřednice, Přímlyvkyně.

Každodenní zázrak = „Mše svatá“

vybral
Josef Vrátil



ECCE HOMO

Pro všechny, kteří mají zájem zavzpomínat a zhlédnout před 15 lety nastudované dílo ECCE HOMO, se nabízí jedinečná příležitost v Kině Máj v Třešti dne 31.3.2013 v 16:00 hodin! Přijměte pozvání a přijďte na historickou podívanou v dnes již nevídané kvalitě :-). Vstup volný!

INFORMACE

Diecenní setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem Cirklem 23.3.2013, začátek 8:30 hodin v katedrále sv. Pavla a Petra v Brně, motto: „*Jděte tedy, získajte za učedníky všechny národy.*“ (Mt 28,19) Workshopy a zajímavá témata, katecheze, mše svatá, setkání s kamarády; s sebou příspěvek 50,- Kč a karimatku. Autobus bude vypraven v rámci jihlavského děkanátu, cena za autobus: 150,- Kč a 100,- Kč další sourozenec.

TÁBOR PRO STARŠÍ DĚTI

Tábor pro děti z 5.-9. třídy bude v termínu 13.-23.7.2013. I letos pojedeme na naše oblíbené tábořiště u Lovětína. Cena tábora bude 1.700,- Kč, další sourozenci 1.500,- Kč.

*Díky
S pozdravem Petr Kalčík
tel.: 728 404 359*

KURZ ALFA

Kurz Alfa je krátký úvod do současného praktického křesťanství pro každého, kdo hledá a ptá se po smyslu života. Kurz probíhá 14.3.-23.5.2013, každý čtvrtek 19:00 - 21:30 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně. Informace a přihlášky: alfa.brno@email.cz, 776595240, brno.alfakurzcy.cz.

VTIP

Malá Eliška byla s maminkou na Popeleční středu v kostele.

Doma se ptá: „*Mami, je to pravda, že se všichni lidé po smrti stanou prachem?*“

„*Ano, Eliško, je to tak. Pan farář ti to také říkal,*“ odpoví maminka.

Na to malá: „*Jé, to pod mou postelí muse-lo už umřít spousta lidí.*“

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TŘEŠŤ A SALESIÁNSKÝ KLUB MLÁDEŽE TELČ

zve

děti 1. stupně základní školy na

LETNÍ TÁBOR

Kdy: 13. – 23. července 2013

Kam: Bývalá rekreační chata u Opatova (u Dlouhé Brtnice)

Cena: Při zaplacení do 31.5. 2013 je cena 1700,- + každý další sourozenec 1500,-
Při zaplacení po 31.5. 2013 bude jednotná cena 1800,-

Kontakt a přihlášky: Kateřina Bambulová

tel.: 605 985 749, katerina.bambulova@seznam.cz

Přihlásit se lze **do 30 dubna.**